

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny oddalił powództwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. przeciwko Z. J..

Apelację od powyższego orzeczenia złożył powód, zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi temu powód zarzucił naruszenie:

1. prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów poprzez uznanie za nieudowodnione doręczenia faktury VAT obejmującej opłatę przyłączeniową oraz wezwania do zapłaty, podczas gdy pozwany nie kwestionował tych okoliczności oraz art. 229 k.p.c. poprzez pominięcie faktu, iż strona przeciwna przyznała w toku postępowania w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że faktura z tytułu opłaty przyłączeniowej została wystawiona i strona знаła jej treść;

2. prawa materialnego, tj. art. 353 § 1 k.c. poprzez ustalenie, iż pozwany nie miał obowiązku spełnienia świadczenia wynikającego z umowy zawartej pomiędzy stronami, gdyż skutecznie rozwiązał umowę oświadczeniem zawartym w sprzeciwie od nakazu zapłaty oraz art. 353 k.c. poprzez:

- ustalenie treści umowy, zgodnie z którą odstąpienie i wypowiedzenie umowy możliwe było w dowolnej formie, gdy tymczasem konieczne było zgodnie z § 6 ust. 4 zachowanie formy pisemnej pod rygorem nieważności, dostarczone za zwrotnym poświadczeniem odbioru,
- ustalenie treści umowy, zgodnie z którą podmiot przyłączany nie znał terminu płatności opłaty przyłączeniowej, podczas gdy zgodnie z § 4 ust. 3 wniesienie opłaty ma nastąpić w terminie 14 dni od dnia wystawienia faktury,
- ustalenie, iż zachowany został przez pozwanego trzymiesięczny termin na wypowiedzenie umowy, określony w § 6 ust. 1, podczas gdy nawet jeżeli by uzać za skuteczne oświadczenie zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 6 kwietnia 2016 r., to trzymiesięczny termin wypowiedzenia upływał w dniu 6 lipca 2016 roku, czyli już po rozwiązaniu umowy zgodnie z jej zapisami w § 9 ust. 1,

a także art. 65 k.c. poprzez uznanie, iż oświadczenie o wypowiedzeniu umowy przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty było skuteczne i wypełniało zapisy umowy warunkujące sposób jej wypowiedzenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 646,27 zł wraz z odsetkami od dnia

3 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, a także o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu

w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do przypisywanych Sądowi I instancji uchybień procesowych, gdyż z istoty rzeczy wnioski w tym zakresie determinują kierunek dalszych rozważań.

Bezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów. Przede wszystkim prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia

art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Generalnie zarzuty skarżącego w tym zakresie sprowadzają się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującego, oceny stanu faktycznego. W świetle utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Wskazać także należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, bądź też ich brak. Wskazać należy, że o ile fakt doręczenia faktury VAT został wyraźnie przyznany przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pozwany podniósł bowiem w nim, iż na podstawie umowy o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej powód wystawił fakturę w formie przedpłaty na czynności wymienione w § 2 umowy, której to faktury nie opłacił z uwagi na kłopoty finansowe, to okoliczność ta w żadnej jednak mierze nie wpływa na trafność wydanego rozstrzygnięcia. Podstawą oddalenia powództwa było bowiem uznanie przez Sąd I instancji skutecznego rozwiązania przedmiotowej umowy.

Nietrafne były także zarzuty naruszenia norm prawa materialnego, tj. art. 353 § 1 k.c.,

art. 353¹ k.c. oraz art. 65 k.c. Brak było podstaw do podzielenia argumentacji skarżącego sprowadzającej się do wykazania nieskuteczności złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 6 kwietnia 2016 roku. Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym powołanie się przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty na rozwiązanie umowy należało potraktować jako rozwiązanie umowy przewidziane w § 6 ust. 1 umowy o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej. Sąd słusznie zważył przy tym, że skoro umowa nie przewidywała szczególnej treści i formy rozwiązania umowy, to należało uznać, że rozwiązanie umowy mogło nastąpić również w piśmie procesowym. Na aprobatę zasługuje również stanowisko Sądu wedle którego pozwany zachował trzymiesięczny termin wypowiedzenia umowy. Sąd trafnie wskazał, że skoro sprzeciw pochodzi z dnia 6 kwietnia 2016 roku, zaś umowa miała obowiązywać do dnia 30 czerwca 2016 roku, to tym samym w dniu 30 czerwca 2016 roku nastąpiło jej rozwiązanie. Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi również stwierdzenie przez Sąd Rejonowy, iż oczywistym jest, że w razie złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy w okresie wypowiedzenia nie jest możliwe skuteczne wyegzekwowanie obowiązku z zapłaty. W tym stanie rzeczy z chwilą skutecznego rozwiązania umowy na pozwanym nie spoczywał już obowiązek zapłaty kwoty 646,27 zł. Przyjętej oceny Sądu Instancji nie są w stanie podważyć argumenty podniesione przez stronę apelującą w apelacji, które w istocie stanowią powtórzenie wątpliwości zgłoszonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, które wyczerpująco zostały omówione w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy nie stwierdza w tym zakresie żadnych nieprawidłowości. W tym stanie rzeczy wobec wykazania skutecznego rozwiązania przedmiotowej umowy i tym samym braku podstaw prawnych do dochodzenia roszczenia o spełnienie świadczenia określonego w umowie, odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji było bezprzedmiotowe.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 505¹² § 3 k.p.c., oddalił apelację.